

17 noiembrie - 23 noiembrie

Unitatea în credință

Textul de memorat: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele 4:12)

În 1888, adventiștii de ziua a șaptea au trecut printr-o perioadă de dezbateri intense pe tema interpretării câtorva texte biblice. În timp ce pastorii și conducătorii bisericii dezbăteau identitatea celor zece coarne menționate în profeția din Daniel 7 și Legea amintită în Galateni 3:24, prea puțini erau conștienți că atitudinile lor ostile distrugau relațiile dintre ei și afectau unitatea și misiunea bisericii.

Ellen G. White a deplâns profund această situație și i-a încurajat pe toți cei implicați în discuții să se gândească bine la relația lor cu Isus și la modul în care trebuie dovedită dragostea pentru El prin comportament, mai ales față de cei care au opinii diferite, și a spus că nu trebuie să ne așteptăm ca toți membrii bisericii să fie de acord cu absolut toate detaliile unei anumite interpretări a textelor biblice. Dar, în același timp, a subliniat că ar trebui să urmărim unitatea în înțelegerea convingerilor adventiste esențiale (vezi *Sfaturi către editori*, pp. 28-32).

Săptămâna aceasta vom studia despre învățăturile biblice esențiale pentru identitatea noastră ca adventiști și pentru unitatea noastră în credință.

Duminică, 18 noiembrie – Mântuirea prin Isus

Adventiștii de ziua a șaptea au multe lucruri în comun cu alte confesiuni creștine, însă convingerile noastre compun un sistem unic al adevărului biblic, pe care nicio altă confesiune creștină nu îl propovăduiește. Aceste convingeri fundamentate biblic ne definesc ca rămășiță a lui Dumnezeu din timpul sfârșitului.

1. Ce loc declară Petru că ocupă Isus Hristos în planul de mântuire? Faptele 4:8-12; Faptele 10:43

2. Ce spune apostolul Pavel despre acest subiect? 2 Corinteni 5:19

Moartea lui Hristos înseamnă împăcarea noastră cu Tatăl și desființarea prăpastiei apărute între noi și El prin păcat. Procesul acesta de împăcare are ca scop refacerea relației noastre cu Dumnezeu.

3. Ce însemnătate au moartea și învierea Domnului Isus, potrivit pasajelor următoare? Romani 3:24,25; 1 Ioan 2:2; 1 Ioan 4:9,10; Petru 2:21-24

Noi credem, la fel ca alte confesiuni creștine, în moartea și în învierea lui Hristos, dar, spre deosebire de ele, le vestim în cadrul „Evangheliei veșnice” (Apocalipsa 14:6), în cadrul celor trei solii îngerești din Apocalipsa 14:6-12.

Cât de des îți amintești de moartea și învierea lui Hristos?

Luni, 19 noiembrie – A doua venire a lui Hristos

Apostolii și primii creștini numeau revenirea lui Hristos „fericita nădejde” (Tit 2:13) și credeau că toate profețiile și făgăduințele din Scriptură aveau să se împlinească atunci. Și adventiștii de ziua a șaptea au această convingere. Însuși numele de „adventist” (aș- teptător) o dovedește. Toți cei care îl iubesc pe

Hristos așteaptă cu ardoare ziua în care să-L poată vedea față în față. Iar până atunci, făgăduința revenirii ne unește ca popor al lui Dumnezeu.

4. Ce ne spun pasajele următoare despre modul în care va reveni Hristos? Ce idei circulă astăzi cu privire la revenirea Sa? Faptele 1:11; Matei 24:26,27; 1 Tesaloniceni 4:13-18; Apocalipsa 1:7; Apocalipsa 19:11-16

Biblia ne asigură în mod repetat că Isus va reveni ca să-i ia cu El pe cei răscumparați. Însă nu trebuie să facem speculații cu privire la dată - Matei 24:36.

La încheierea lucrării Sale, Isus a spus pilda celor zece fecioare (Matei 25:1-13) pentru a ilustra experiența bisericii în timp ce va aștepta revenirea Sa. Cele două categorii de fecioare reprezintă două tipuri de credincioși care declară că-L așteaptă. Aparent, sunt la fel, dar diferențele devin vizibile în momentul în care se pare că Domnul întârzie să vină. O categorie își păstrează speranța, în ciuda aparentei întârzieri, și face pregătirile spirituale necesare. Isus a dorit să-i învețe pe ucenici că experiența creștină nu se bazează pe emoții, ci pe încrederea permanentă în harul lui Dumnezeu și pe perseverența în credință, chiar și atunci când nu există o dovadă palpabilă a împlinirii făgăduințelor lui Dumnezeu. El ne cheamă astăzi să veghem și să fim pregătiți în orice clipă pentru revenirea Sa.

Cum putem arata concret ca așteptăm revenirea Domnului? Cum putem evita greșelile cu privire la care ne-a avertizat prin pilda fecioarelor?

Marti, 20 noiembrie – Slujirea Domnului Isus în sanctuarul ceresc

Slujbele care se desfășurau în cortul construit de Moise la porunca Domnului (Exodul 25:8) și, mai târziu, la templu i-au învățat pe israeliți despre planul de mântuire. Atât cortul, cât și templul au fost construite după modelul sanctuarului din cer, „adevăratul cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 8:2; vezi și Exodul 25:9,40).

Pretutindeni în Biblie se pornește de la premisa că există un sanctuar în cer, locul unde Se află Dumnezeu. Slujbele din sanctuarul ceresc au fost un fel de profeții în miniatură ale planului de mântuire și ale lucrării lui Isus ca preot în cer.

5. Ce ne spun pasajele următoare despre lucrarea Domnului Isus ca preot în cer? Evrei 8:6; Evrei 9:11,12,23-28; 1 Ioan 1:9,10; 2:1,2

După ce S-a înălțat la cer, Hristos Și-a început slujirea ca preot al nostru în sanctuarul ceresc (vezi Evrei 7:25). De aceea suntem încurajați „să ne apropiem... cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16).

Slujirea preotească din sanctuarul pământesc avea două etape

- prima, slujba zilnică din Locul Sfânt, iar a doua, slujba anuală din Locul Preasfânt. Și slujirea lui Isus în cer are două etape: în prima etapă, mijlocește, oferă iertare, realizează împăcarea și refacerea

- prin mijlocirea Sa, păcătoșii care se pocăiesc au intrare directă la Tatăl (1 Ioan 2:1); în a doua etapă, începută în anul 1844, Se ocupă de judecată și de curățire, activități simbolizate prin slujba făcută de marele-preot în Ziua Ispășirii (Leviticul 16). Curățirea sanctuarului se face prin sângele lui Isus. Ispășirea îndeplinită în acea zi prefigura ispășirea care avea să fie făcută prin sângele Domnului Isus, îndepărtarea definitivă a păcatului și readucerea întregului univers la armonie sub guvernarea lui Dumnezeu. Doctrina aceasta arată modul în care înțeleg adventiștii planul de mântuire.

Miercuri, 21 noiembrie – Sabatul

O altă învățătură biblică esențială pe care adventiștii de ziua a șaptea o cred și o susțin este Sabatul zilei a șaptea. Doctrina aceasta fundamentală ne unește ca biserică și ne distinge de aproape toate celelalte confesiuni creștine.

Sabatul este darul pe care l-a oferit Dumnezeu omenirii de la creațiune (Geneza 2:1-3). La instituirea lui, Dumnezeu S-a odihnit, a binecuvântat această zi și a sfințit-o. Prin aceste trei acțiuni, i-a oferit omului un dar special, ca să aibă experiența cerului pe pământ și să recunoască faptul că El a creat lumea în șase zile. Sabatul este ziua sfântă în care Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său într-un mod special.

6. Ce ne spun pasajele următoare despre ce înseamnă Sabatul pentru om? Exodul 20:8-11; Deuteronomul 5:12-15; Ezechiel 20:12,20

Adventiștii respectă Sabatul zilei a șaptea după exemplul lui Isus (Luca 4:16). El participa la serviciile divine din Sabat, susținând astfel valabilitatea lui ca zi de odihnă și de închinare. El a făcut unele minuni în Sabat pentru a arăta că vindecarea (fizică și spirituală) este un mod de a serba această zi (Luca 13:10-17). Apostolii și primii creștini au înțeles că Isus nu a desființat Sabatul. Ei l-au păzit și au participat la închinare în această zi (Faptele 13:14,42,44; 16:13; 17:2; 18:4).

Sabatului este și un semn al eliberării noastre din păcat. El ne amintește de eliberarea lui Israel din robia egipteană și aducerea lui în odihna din Canaan (Deuteronomul 5:12-15). Israel nu s-a bucurat pe deplin de această odihnă din cauza căderilor repetate în neascultare și idolatrie, însă avem asigurarea că „rămâne... o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evrei 4:9). Respectarea Sabatului simbolizează această odihnă spirituală în Hristos și bizuirea noastră pe jertfa Sa și nu pe fapte, ca să fim mântuiți de păcat și să obținem viața veșnică (vezi Evrei 4:10, Matei 11:28-30).

Concret, cum te-a ajutat respectarea Sabatului să ai experiența unității și părtășiei dorite de Hristos pentru poporul Său?

Joi, 22 noiembrie – Moartea și învierea

Când a creat lumea, „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7). Viața vine de la Dumnezeu. Dar, dacă omul a primit viață, înseamnă că este nemuritor? Biblia ne spune că numai Dumnezeu este nemuritor (1 Timotei 6:16). Omul nu se naște nemuritor. El este muritor. Scriptura aseamănă viața noastră cu „un abur, care se arată puțin și apoi pierе” (Iacov 4:14) și spune că, atunci când murim, intrăm într-o stare ca de somn, în care nu mai suntem conștienți de nimic (Eclesiastul 9:5,6,10; Psalmii 115:17; 146:4; Ioan 11:11-15).

Noi ne naștem muritori și supuși morții, dar Biblia ne mai spune că Isus Hristos este sursa nemuririi și El le promite nemurirea și viața veșnică tuturor celor care cred în El: „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Isus „a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (2 Timotei 1:10). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

7. Ce ne spun pasajele următoare despre primirea vieții veșnice și despre momentul în care primesc oamenii nemurirea? 1 Corinteni 15:51-54; 1 Tesaloniceni 4:13-18

Apostolul Pavel explică aici că Dumnezeu nu le dă oamenilor nemurirea după ce mor, ci la înviere, la cea din urmă trâmbiță. Credincioșii primesc făgăduința vieții veșnice în momentul în care îl acceptă pe Isus ca Mântuitor personal și vor primi nemurirea la înviere. În Noul Testament nu se găsește ideea că sufletul omului s-ar ridica la cer în clipa morții; învățătura aceasta își are originea în păgânism, în filosofia grecilor antici și nu se regăsește în Biblie.

În ce fel ne ajută concepția noastră despre moarte să prețuim și mai mult făgăduința revenirii Domnului Isus? În ce fel ne unește ca biserică?

Vineri, 23 noiembrie – Un gând de încheiere

Advenții de ziua a șaptea au în comun cu alte confesiuni creștine câteva convingeri importante. Convingerea principală este, desigur, mântuirea doar prin credință, prin moartea ispășitoare și înlocuitoare a lui Isus. La fel ca alți creștini, noi credem că nu suntem socotiți neprihăniți prin fapte, ci prin jertfa lui Hristos. Ellen G. White a scris următoarele: „Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. «Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.»” - *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 15

În același timp, convingerile noastre fundamentale, precum și practicile și stilul de viață care decurg din aceste convingeri, fac ca mesajul nostru să fie unic în lumea creștină. Și așa și trebuie să fie, pentru că altminteri cum s-ar justifica existența noastră? Dragostea noastră pentru Isus și învățătura pe care o propovăduim ar trebui să ne unească puternic.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Geneza 28-34

1. Cum a înțeles Esau că nevestele sale nu-i plăceau tatălui său?
2. Ce i-a propus Iacov lui Laban, ca să-și dovedească „cinstea”?
3. Pentru ce anume se vedea Iacov prea mic?
4. Ce a făcut Iacov, când a aflat că Sihem îi necinstise fiica?

Istoria mântuirii, capitolul 39

5. Despre cine se afirmă că „se încred într-o (se prind de o) funie de nisip”?